

Returbillet

Returbillet

Katrine Marie Guldager, 2009, 3,8 ns.

Egentlig var det hele klappet og klart. Jeg havde sagt mit arbejde som lærer op, jeg havde fortalt min familie det, og jeg havde lagt planer. Nordisk Korthandel inde i Studiestræde havde i en
5 periode haft besøg af mig dagligt, og jeg havde været så fordybet i planlægningen, at jeg havde glemmt alt omkring mig.

Det var i 1979. Efter at Ole og jeg var blevet skilt, forekom det mig, at det var det eneste rigtige at gøre: at rejse, at leve, at komme hel hjem igen. Nogle gange skal man rejse ud for at komme hjem, siger man. Det var sådan, jeg havde det. Ole og jeg var som sagt blevet skilt, og
10 børnene boede hos ham. Det havde ikke været nogen let beslutning, men Ole var en god far, og han havde sagt det direkte: Tag ud og rejs, Christiane! Få det hele på afstand.

Jeg havde lejet en lille lejlighed i Studiestræde. Det var sommer, og selvom lejligheden lå på femte sal, fløjtede jeg hele vejen ned ad trapperne og hele vejen op igen. Jeg skulle ud på den mest fantastiske rejse i mit liv, og der var ingen ende på, hvor meget det ville forandre mig. Det
15 var i hvert fald dét, jeg sagde til mig selv.

Jeg gik op på den lille tagterrasse, der hørte til lejligheden, jeg lukkede øjnene og forestillede mig, at jeg allerede befandt mig i Indien. Så tog jeg en dyb indånding, den dybeste indånding, jeg nogen sinde havde taget: Jeg havde aldrig følt mig så parat, så forventningsfuld. Men selvfølgelig var der en skygge, og skyggen var mine børn. For hvordan kunne jeg forlade
20 dem?

Selvom Ole og jeg ikke havde haft nogen let skilsmisse, så var vi alligevel kommet til et sted, hvor vi kunne tale fornuftigt sammen om vores børn, og som sagt var det Ole, der selv havde sagt det: at jeg skulle tage ud og rejse. Jeg var 21 og 23, da jeg fik mine to børn. Ole sagde, at det jo ikke skulle være en livstidsdom at blive mor. Han sagde, at jeg skulle huske at
25 være noget for mig selv.

Jeg vidste, at han havde ret. Først havde jeg haft en følelse af, at han ville af med mig, men ganske langsomt var jeg begyndt at se det som en mulighed, en chance, ja, en fantastisk chance.

Dér stod jeg så med min billet i hånden, der var tre dage til, at jeg skulle rejse. Jeg havde fået alle de relevante vaccinationer, jeg havde købt myggenet og kogegrej. Jeg havde været
30 adskillige gange i Nordisk Korthandel, og jeg havde været lige så mange gange i Spejder Sport.

Ole havde lovet, at han og børnene ville komme ud og vinke farvel i lufthavnen, men han havde også foreslået, at han og børnene kom til middag en af de sidste aftener, før jeg skulle rejse. Jeg havde sagt ja. Jeg havde sagt: God idé.

35 Nu stod jeg så med to fyldte Irmaposer og følte, at jeg havde glemt noget. Hele den dag kunne jeg ikke komme i tanke om, hvad det var, og til sidst måtte jeg give op. Først flere uger senere kom jeg i tanke om, hvad det var: Det var rosmarin.

Anna var elleve år dengang, Frederik var ni. De virkede begge en smule betuttede, da de ringede på døren i Studiestræde. Mens jeg gav dem begge et knus, tænkte jeg på det, en god veninde havde sagt til mig: Hvis bare børn får klar besked, kan de affinde sig med næsten hvad
40 som helst. Og jeg havde givet dem klar besked: Mor skal finde sig selv. Mor tager ud på en rejse.

Anna havde lavet en scene og sagt, at hvis jeg tog af sted, ville hun aldrig have noget at gøre med mig mere. Men selvfølgelig ville hun det. At hun absolut skulle lave en scene, tilskrev jeg det faktum, at hun altid har været så dramatisk. En lille *drama queen*, det var, hvad hun var,
45 ja, det er hun den dag i dag.

Frederiks reaktion havde faktisk været værre, for han var helt holdt op med at tale til mig. Jeg havde rusket hans lille krop og sagt:

»Så sig dog noget, Frederik!«.

Men hans krop var som en kogt asparges. Det var lige meget, hvad jeg gjorde.

50 Ole blev rystet, men da vi bagefter delte en flaske bordeaux, var vi enige om, at vi havde gjort det rigtige. Det kunne jo også være, at Ole fik brug for at rejse en dag. Vi måtte hjælpe hinanden.

Da jeg langt senere gik ud på toilettet for at spejle mig, var mine tænder blå. Det snurrede i hovedet og i hele kroppen.

55 Men da jeg vågnede næste morgen, var jeg ikke i tvivl. Jeg skulle til Indien! Det var meget spændende for mig.

Maden jeg havde lavet den aften, de kom til middag, bestod mestendels af økologiske råvarer, jeg havde købt på Christiania. Lammestegen, jeg havde tilberedt, var økologisk, og det var rødbedesalaten og de ovnstegte kartofler også. Jeg havde med vilje lavet en ret, som jeg
60 vidste, at både Anna og Frederik kunne lide.

Frederik huggede lystigt i sig. Han fortalte om et pindsvin, han og to andre drenge havde fundet på skolen. Første nat havde det overnattet i en spand, men så havde deres klasselærer givet dem fri til at bygge et bur. Nu havde pindsvinet ikke alene fået et navn, det havde også fået en plads bagerst i klassen.

65 Anna sagde:

»Det er da synd, et pindsvin skal være ude i naturen«.

Et øjeblik glemte hun vores fjendskab og kiggede appellerende på mig.

»Årh, det kan vel nok tåle at være i bur et par dage«, sagde jeg.

Anna sagde:

70 »Jeg håber, det dør. Tænk at være inde i et bur og blive overbegloet af ... børn hele dagen«.

Ole hviskede til hende:

»Lad ham nu bare fortælle om sit pindsvin«.

Jeg spurgte til hendes kat.

Da Anna blev ti år, havde hun få lov til at få en kat. Vi var taget ind til Kattens Værn, som
75 havde et lille udvalg af hjemløse katte. En af dem var en lille killing, som var kommet for tidligt
fra moderen, ja, moderen var blevet kørt over på Farum-motorvejen. Kuldet af killinger var
blevet fundet i et krat nogle hundrede meter derfra. Da Anna hørte den historie, tog hun straks
den lille killing op og sagde, at hun ville have den. Det fik hun. Den peb hele vejen hjem.

Da det var mig, der gav den mad, troede killingen først, at det var mig, der var dens mor,
80 men da Anna overtog fodringen, løb den efter hende dag og nat. Den stod ved døren og peb, når
hun gik i skole. Det var derfor, vi til sidst gav den navnet »Skygge«. Fordi den fulgte hende
overalt.

Anna elskede den kat, og derfor plejede det at være en sikker måde at komme i kontakt
med hende på. Hvis man spurgte til katten, glemte hun at være fornærmet.

85 Men den aften gad hun åbenbart ikke tale om sin kat.

Med et tonefald, jeg aldrig har hørt før, sagde hun:

»Skygge har det fint, mor«.

I det øjeblik blev jeg bange for, at hun aldrig ville betro sig til mig mere.

Senere på aftenen, da de skulle gå, var det hele selvfølgelig en smule følelsesladet. Frederik
90 græd, og Anna kæmpede for ikke at gøre det. Hun stod så underlig akavet ude i gangen. Hendes
ansigt hvilede på min skulder og var helt gemt af hår.

Jeg sagde:

»Så, så, pusling«.

Og så sagde jeg:

95 »I er stærke børn, begge to. I kan sagtens klare jer uden mig!«.

Men bagefter havde jeg det skidt.

Jeg ringede til en veninde, og hun sagde, at jeg skulle stå fast.

Hun sagde:

100 »Du har gennemtænkt dette her 1.000 gange, Christiane. Se nu at komme af sted! Ellers vil
du fortryde det resten af dit liv!«.

Jeg tænkte, at hun havde ret.

Men da jeg snakkede med min mor den følgende formiddag, kunne jeg alligevel mærke,

hvor forstemt jeg var.

Til min mor sagde jeg:

105 »Måske skulle jeg blive hjemme?«.

Men min mor sagde, at jeg skulle nyde min frihed.

Min mor sagde:

»Tænk, hvis vi andre havde haft de samme muligheder!«.

Efter at jeg havde talt med min mor, gik jeg op på tagterrassen. Det blæste en smule, og jeg
110 sad med armene over kors. Jeg kneb øjnene sammen, for selvom det blæste, var solen stærk,
mærkelig rå.

Før jeg gik ned, lagde jeg mærke til, at det trak op til regn.

Omsider kom den morgen, da jeg skulle af sted. Alting var klappet og klart. Jeg havde ikke
lukket et øje hele natten, for jeg havde aldrig været længere væk end Spanien. Selvfølgelig var
115 jeg usikker på, hvordan jeg ville klare mig i det fremmede. Usikker eller spændt, en af delene.
Jeg havde penge til en taxa, men jeg endte med at tage bussen. Jeg havde været oppe klokken
fem, og mit fly gik først klokken elleve. Ole og børnene skulle jeg mødes med derude klokken
ti.

Da jeg kom derud den morgen, var der mennesker alle vegne. Børn græd, deres forældre
120 rynkede panden. Den rejseglæde, jeg havde forestillet mig at blive mødt med, var ingen steder at
se. Folk så trætte, bekymrede ud. Da jeg havde afleveret min bagage, gik jeg over på den café,
hvor jeg skulle mødes med Ole og børnene. I fem-ti minutter sad jeg og trommede med mine
korte negle på bordet.

Så gik jeg udenfor og så, at himlen var kulsort. Det kunne begynde at regne hvert øjeblik.
125 Da jeg kom ind igen, vidste jeg, at jeg ikke skulle af sted. Jeg kunne ikke. Jeg kunne ikke gøre
det mod min børn. De havde ikke bedt om at få en så ung mor, og jeg skyldte dem at gøre mit
arbejde som mor færdigt.

Det var dét, der stod mig så lysende klart den dag i lufthavnen for så mange år siden, men
siden har alting været så forkludret. Jeg blev hjemme, jeg ofrede mig for deres skyld. Og
130 alligevel vil ingen af dem se mig i dag.

*Fra Dansk Historie og Litteratur - fællesfagligt forløb om familie, ægteskab og seksualitet af
Egon Nyrup Madsen,, Systime 2010*